

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. IV. Paulinus ab horto in sacrum solium revertitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

diu contemplatus fuisset Alexander, Corporis, inquit, habitus famæ generis non repugnat: sed libet scire, inopiam quâ patientiâ tuleris. Tum ille novus rex, Utinam, inquit, eodem animo regnum pati possim! Hæc manus suffecere desiderio meo: nihil habenti nihil defuit. Alexander delectatus hac indole, non regiam modo suppellectilem ei attribui iussit, sed pleraque etiam ex Persicâ prædâ, regionem quoque urbi appositam ditiori ejus adjecit.

Videtis nostrum hunc cælestem hortulanum in Abdalonymo depictum. An non Christus Deus, qui in vitam hodie rediit, regiam stirpem extremâ paupertate celavit, summâ abjectione textit, occultavit infandâ morte? Eo namque calamitatum sponte devolutus est, ut per totum corpus spuris, livore, plagis, cruore fœdatus, non tantum non regiam, sed nec humanam quidem formam præ se ferret, & inter paritidas in furcâ pendulus, indignante cælo, fremente terrâ, astris lugentibus, gementibus faxis vitam poneret, sed triduo post recepturus. Resepit hodie, & revixit, in horto funeratus hortulanus. At non vitam tantum recepit, sed & accepit immortalem purpuram, & è cælo diadema. Somnium hoc visum est multis, ipsis etiam undenis hujus hortulani assecit. Et regressus à monumento, inquit Lucas, nuntiaverunt hæc omnia illi undecim, & ceteris omnibus. Erat autem Maria Magdalene, & Iohanna, & Maria Iacobi, & ceteræ que cum eis erant, quæ dicebant ad apostolos hæc: Et visa sunt ante illos sicut deliramentum verba ista. Et non crediderunt illis. Vix induci poterant, ut crederent, hominem illum tam ignominiosâ morte sublatum, in vitam asseritum tam gloriosam. Sed adest in hoc ipso horto juvenis è cælo candidâ bysso amictus: adest, non ut redivo huic hortulano insignia regni deferat, sed ut delata nuntiet, & fidem faciat incredulis. Hic ergo verus Abdalonymus à morte ad vitam, à cruce ad solium, à spineo sero ad diadema, à sordibus ad purpuram, ab ignominia ad gloriam, ab horto ad cælum vocatus, prædam non è Perside, sed ex orco abductam secum avexit: hanc suo cruore partam stitit æterno Patri, à quo, vitæ necisque omnium constitutus Dominus, regnum accepit orbem universum.

§. IV. Paulinus ab horto in sacrum solium revertit.

Occurrit hic, quod de Paulino Nolano Præsule, testes credi dignissimi referunt. Hic magnus Antistes, cum in captivorum libertatem argentum omne erogasset, nec liberasset omnes, tandem pro redimendo viduæ filio, seipsum in Africam vendidit, & pervenit ad generum Guntharii regis, cui eâ lege se mancipavit, ut liber abiret viduæ filius. Abivit ille, remansit iste. Quem cum barbarus hortorum culturam callere intellexisset, suis illum hortis præfecit, imò suum fecit & amicum. Vultu siquidem Paulinus erat elegantiore, industria rariore, cultiore sermone, quibus se ita probavit suo hero hic servus, ut tandem illi Dominus reditum in patriam, & quidquid aliud à se peteret, promitteret annuendum. Qui Paulinus, Unum est, inquit, beneficium, ô Domine, quod à te postulem. Me liberum esse, in patriam redire, meis restitui quid juvet, si multi meorum absint, & adhuc in vinculis ingemiscant? Quæso te, meæ civitatis aliquot captivos tenes: dimitte unâ, & æquam libertatem indulge omnibus. Omnia annuit regis gener, & naves ad abitum frumento instrui præcepit. Inter eâ illud Vandalorum flagellum Guntharius moritur, Paulinus dimittitur, & ad suos cum suorum parte redit feliciter.

Christe, Rex redive & immortalis, quàm in plerisque omnibus huic hortulano fecisti paria? Servivisti, non in cælo (quæ enim ibi servitus?) sed in hac horridâ solitudine. Servivisti, non coactus (quis enim cogeret?) sed sponte tuâ & volens lubens. Servivisti non pro ami-

co (quid enim hoc tanti?) sed pro inimicissimo tibi homine. Et quis tuæ servitutis potissimus labor? Hortus iste, mundus iste, quem sterilem & incultum percoluisti. Sed gratia, quam hic hortus optimo suo cultori retulit, crux fuit, in quo durissimo lætæ hic hortulanus incubuit. Funus illius ex infami monte in hortum delatum, & illatum est saxo sepulchro. A cæuariis cæli Joannes id testatur: *Erant autem in loco, inquit, ubi crucifixus est, Ioh. c. 19. hortus, & in horto monumentum novum, in quo nondum quisquam positus erat. Ibi ergo propter Parasceven Iudeorum, quia juxta erat monumentum, posuerunt Jesum.* Lugubria hæc tenet omnia & tristitia. At tertio die à suo funere redivivus obambulat in horto hortulanus iste, & cum magnâ suorum parte, rediit in patriam, hoc est, in cælum meditat.

Horte fortunatissime, qui conscius fuisti magni simul meroris & gaudii! Tu hortule lacrymas excepisti, quas fuderunt, qui tulerunt in tuum gremium orbis Servatorem. Tu læstiam vidisti eorum, quæ mortis vitæ horem mortuum, intra tua sepe sepeliverunt. Tu lamenta illorum & planctus audivisti, qui vitam in cruce extinctam, in te, ô horte, sepultam destruerunt. Sed hæc tibi amara & funebria. Illud verò lætissimum, quod tu idem horte, vitæ Dominum in vitam restitutum, hortulani formam in te inambulanti primus vidisti, & multis illum ut mortuum lugentibus, vivum videndum exhibuisti. Cujus umquam horti dignitas, ô veræ voluptatis sedes, tuâ fuit superior? quæ tempe aut viridaria, quæ silvæ aut vivaria nitelam tuam æquarunt & elegantiam? Valere mihi vel mille paradisi, valere. Vestras ego voluptates non ambio. Hic mihi hortus vobis jucundior est, quia illum regem in illo reperio, qui, quotquot vult paradisorum millia, vel verbo potest extruere. Verè hortorum omnium decus es, ô magnum terræ delictum & mundi ocellus Solymæ horte! Sed heu, quàm vix ullum lætæ mœtore purum fuit gaudium! Est & hic quod lætiam turbet, & hujus horti ex parte fœdet elegantiam.

§. V. In Christi Resurgenti horto sibilant serpentes, mendacissimi milites.

Serpentes sub herbis hic delitescunt, & quod metum augeant, horrendum sibilant pestilentes hi colubri. An non viridi dracones, milites illi, qui Dominicum sepulchrum accubant? Non in vitam revocatus, vociferantur illi, sed è conditorio ablati est Galilæus vester. Agnosco noxios aflatus istorum draconum, quos Hebraei Pontifices argenteâ ossâ demulserunt, & hæc in Christum tam impia julerunt evomere. Sed dicite, sceleratissimi milites, si ille crucifixus homo ablati est, quis abstulit? Discipuli. Itane discipuli? Illi scilicet, qui pæne ad ancillæ voculam exanimati conciderunt? Illi, qui triduo antè vivum deseruerunt, tanto cum periculo reperiverunt mortuum? Mendacissimi blaterones quid dicitis? Et quando hi discipuli suum Magistrum ita subdixerunt? Cùm dormiremus. Itane verò? ad vigilandum & servandum vos appositos censebam: ut video, ad dormitandum conducti estis, egregii vigilantes. An non vestram tam apertam vanitatem & manifestò arguendam putastis? Hoc sub Alexandro Severo fecissetis, fumo (ut vobis dignum) in cruce fuissetis necati, clamante præcone: Fumo puniuntur, qui vendiderunt fumum. Et moris fuit in Thessaliâ, ut si quis mortui custodiam promississet, perpetem noctem eximie vigilaret, exertis & inconversis oculis, semper in cadaver intentis, nec aciem usquam diverteret, imò nec obliquaret quidem: & manè si corpus non integrum restitisset, quidquid inde decerptum imminutumque fuisset, id omne de facie suâ defectum sarcire compellebatur. Si hæc lex in vos valeret, an non totum corpus vestrum deberetis, qui cadaver eustodiendum, totum perdidistis? Sed uti effrons

Christus à militibus custodibus ablati è monumento dicitur.

Cui Alexander re-

Christus non solum vitam sed & immortalitatem accepit, & è cælo diadema. Luc. cap. 24. vers. 9. & seq. Eius rei testis angelus.

Paulinus Nolanus præsul pro redimendo viduæ filio se vendidit.

Abdalo-